

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **L. H.**, nar. X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č.j.: KUJI 61866/2014, sp. zn. OOSČ 872/2014 OOSC/262/JN, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č.j.: KUJI 61866/2014, sp. zn. OOSČ 872/2014 OOSC/262/JN, a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 2. 7. 2014, zn. DOP/4513/2013-14, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11. 228,--Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán“) ze dne 2. 7. 2014, zn. DOP/4513/2013 -14, jako opožděné. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 9. 2013, v 10:18 hodin, na silnici III. třídy č. 1314, v obci

Štoky, okres Havlíčkův Brod, řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, r. z. X, přičemž mu v místě, kde je povolena nejvyšší rychlost 50km/hod., byla naměřena rychlost, po odečtení možné odchylky, minimálně 69 km/hod. Následně předjížděl před ním jedoucí vozidla v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V1a zakázáno. Žalobce napadl rozhodnutí žalované včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že dne 27. 12. 2013 byl správnímu orgánu doručen odpor žalobce podaný prostřednictvím jeho zástupce, ve kterém zástupce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu *obecny@zastupce.eu*. Požadavek o doručování na elektronickou adresu byl učiněn plně v souladu s ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), dle kterého *na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí. A žalobce pokračoval, že:*

„Správní orgán však odmítl na tuto elektronickou adresu písemnosti doručovat, což odůvodnil tak, že „tato adresa je chybná,“ a veškeré další písemnosti pak správní orgán i žalovaný vypravovali „na email uvedený zmocněncem obviněného bez diakritiky“, tedy na jinou adresu.

V takovém případě však nemohlo dojít k doručení zasílaných písemností zástupci žalobce, neboť e-mail zástupce žalobce je zřízen na doméně *zastupce.eu*, nikoliv *zastupce.eu*.

Žalobce je toho názoru, že není akceptovatelné, aby si správní orgány upravovaly adresy pro doručování podle vlastního úsudku založeného na tom, zda jsou na tuto konkrétní adresu schopny zaslat e-mail. Pakliže oprávněná úřední osoba nebyla schopna e-mail na správnou adresu vypravit, měla dle názoru žalobce kontaktovat IT oddělení, případně se o způsobu odeslání zprávy na korektní adresu poradit s technikem. Je zřejmé, že pokud správní orgán vypravuje písemnosti na jiný e-mail (byť s drobnou odchylkou), než mu byl sdělen účastníkem, nemůže dojít k jeho doručení.

Stanovení adresy k doručování dle § 19 odst. 3 správního řádu je jednostranným adresovaným úkonem plně v dispozici účastníka. V takovém případě ani nelze dovodit právní účinky doručení při uplatnění tzv. „fikce doručení“ dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť správnímu orgánu vzniká právo doručovat písemnosti tak, jakoby účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal jen tehdy, pokud tento nepotvrdí přijetí zprávy, která je mu na elektronickou adresu doručována (ust. § 19 odst. 8 správního řádu). Vzhledem k tomu, že správní orgány zástupci žalobce na adresu *obecny@zastupce.eu* žádnou písemnost nedoručovaly, nemohlo dojít ani k „nepotvrzení přijetí“ takové zprávy, a tedy nemohlo správním orgánům vzniknout právo doručovat písemnosti tak, jakoby účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Nelze tedy ani takovému případnému pokusu o doručení přiznat účinky doručení fikcí.

V důsledku tohoto chybného doručování písemností nenabylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně právní moci, protože nebylo oznámeno na doručovací adresu obecny@zastupce.eu dle § 19 odst. 8 správního řádu. Odvolání bylo podáno včas, protože rozhodnutí správního orgánu bylo oznámeno až 24. 9. 2014 při osobním nahlédnutí zmocněnce žalobce do spisu. Rozhodnutí tak zmocněnci žalobce nebylo oznámeno a ten se s tímto nijak neseznámil, proto nelze na rozhodnutí pohlížet, jako by bylo oznámeno dne 14. 7. 2014 ale až dne 24. 9. 2014 a proto bylo odvolání podáno včasně.“

Z uvedených důvodů měl žalobce rozhodnutí v dané přestupkové věci za nezákonné, a vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 12. 2014. Uvedl v něm, že osoba, která žalobce zastupovala v řízení, jež předcházelo vydání žalobou napadenému rozhodnutí, zastupuje účastníky řízení o dopravních přestupcích opakovaně, přičemž využívá různých procesních taktik, jejichž jediným cílem je činit v řízení obstrukce a dospět k uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty, se kterou přestupkový zákon spojuje zánik odpovědnosti za přestupek, tedy sleduje zmaření účelu řízení.

Správní orgán se pokusil doručit své rozhodnutí na e-mailovou adresu sdělenou zástupcem žalobce (nepokusil, jak vyplývá z dalšího), ačkoliv od samého počátku bylo zřejmé, že žádostí o doručování na tuto adresu zástupce žalobce sleduje popsany cíl. Žádost zmocněnce o doručování na jím uvedenou e-mailovou adresu nesplňuje podmínky stanovené v § 19 odst. 3 správního řádu, neboť požadovaný způsob doručování nejen by nepřispěl k urychlení řízení, ale ve svém důsledku by mohl vést ke zmaření účelu řízení.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Projednání žaloby krajským soudem

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 17. 12. 2015 jednání. Žádný z účastníků se však k němu nedostavil, když žalovaný svoji neúčast na něm předem písemně omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti a žalobce, ač byl k jednání řádně obeslán, se k němu nedostavil, aniž by soudu pro to sdělil jakékoliv důvody. Vzhledem k tomu krajský soud projednal žalobu v rozsahu žalobních bodů a rozhodl o ní (viz §§ 49 odst. 3 a 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), v nepřítomnosti účastníků řízení.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Jedinou žalobní námitkou, jejíž opodstatněnost musel krajský soud posoudit, byla otázka zákonnosti doručování písemností zmocněnci žalobce. Pokud by totiž odpovídalo skutečnosti, co se v žalobě tvrdí, došlo by k tak závažnému porušení práva žalobce na spravedlivý proces, že by nezbylo, než zrušit nejen žalované rozhodnutí, ale i rozhodnutí správního orgánu pro stejné vady. V tom případě by se totiž jednalo o klasický případ rozhodování známý obecně ve zkratce „o nás, bez nás“, respektive v daném případě o vedení přestupkového řízení bez jakékoliv součinnosti se žalobcem jako jeho účastníkem (podezřelým ze spáchání přestupku), vyžadované jak přestupkovým zákonem (viz § 74 odst. 1 přestupkového zákona – o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání), tak správním řádem (viz zejména §§ 2, 3, 4, - základní zásady činnosti správních orgánů, § 36 – úkony účastníků, § 38 – nahlížení do spisu a § 51 a násl. – dokazování). V tom případě by byl totiž žalobce zbaven základních procesních práv účastníka přestupkového řízení, zejména práva na účast při ústním projednání přestupku, při dokazování, práva vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí, navrhopat důkazy atd., to vše s přímým vlivem na zjištění správného skutkového stavu věci a zákonnost provedeného přestupkového řízení a v něm vydaných rozhodnutí. K tomu krajský soud zjistil ze správního spisu následující.

Dne 26. 11. 2013 vydal správní orgán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání daného přestupku a uložil mu za něj pokutu. Žalobce proti němu podal odpor, a to prostřednictvím svého zástupce P. K. (viz č.l. 12 spisu správního orgánu). Plná moc k zastupování žalobce je založena ve spisu pod č.l. 14. V odporu požádal jmenovaný zmocněnec o doručování písemností na adresu obecny@zastupce.eu.

Vyrozumění zmocněnce ze dne 13. 1. 2014 o ústním jednání nařízeném na den 17. února 2014, doručoval správní orgán na e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu, tedy na adresu bez diakritiky, jinými slovy na jinou adresu, než byl o to zmocněncem žalobce požádán. Doklad o tom je na č.l. 16 správního spisu, kde se o tomto doručení uvádí, že „*Zpráva byla doručena následujícím skupinám: obecny@zastupce.eu.*“ Jelikož se doručení touto cestou nezdařilo, zaslal správní orgán uvedené vyrozumění o nařízeném ústním jednání ze dne 13. 1. 2014, zn. DOP/4513/2013-8, též na adresu, kterou zmocněnec uvedl v odporu proti příkazu (P. K.,X). Ani toto doručení se nezdařilo, a proto si správní orgán vyžádal údaje z evidence obyvatel ohledně trvalého pobytu zmocněnce. Podle ní adresa uvedená zmocněncem na odporu proti příkazu souhlasila, avšak doručovací adresa v uvedené evidenci byla do hotelu na Tenerife. Právě na ni také správní orgán (dlužno poznamenat, že v dané věci již potřetí) doručoval předvolání k jednání o přestupku, tentokrát již na den 4. 4. 2014. Zároveň je doručoval i na adresu obecny@zastupce.eu. (viz č.l. 18 až 20 spisu správního orgánu). Krom toho se správní orgán pokoušel marně doručit zmocněnci vyrozumění o nařízeném ústním jednání na adresu Motoristické vzájemné pojišťovny a do datové schránky.

Dopisem ze dne 5. 6. 2014, zn. DOP/4513/2013-11, zaslaným zmocněnci na adresu X (nově zjištěnou z evidence obyvatel), se jej správní orgán snažil vyrozumět o tom, že nařizuje ústní jednání v dané věci na den 2. 7. 2014. Zároveň o něm

vyrozumíval zmocněnce i na e-mailové adrese obecny@zastupce.eu (viz č. I. 22 spisu správního orgánu). Zmocněnec se k jednání nedostavil, a protože byl správní orgán přesvědčen o tom, že jej k jednání řádně a včas přizval, projednal přestupek v jeho nepřítomnosti. Ještě týž den pak ve věci rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014, zn. DOP/4513/2013-14, rozhodl. Správní orgán doručoval rozhodnutí ve věci cestou pošty na posledně zjištěnou adresu pobytu zmocněnce z evidence obyvatel (zde pak vycházel z fikce doručení), do datové schránky zmocněnce (to se nezdařilo) a podle č.l. 29 spisu správního orgánu zřejmě i na e-mailovou obecny@zastupce.eu. Vzhledem k fikci doručení vyznačil správní orgán na rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014, zn. DOP/4513/2013-14, právní moc, a to ke dni 30.7.2014.

Dne 1. 9. 2014 obdržel správní orgán odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí. Žalobce v něm prostřednictvím svého zmocněnce uvádí, že se „...z neoficiálních zdrojů dozvěděl, že snad mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které mi ale nebylo doručeno. Z právní opatrnosti tímto podávám odvolání do neoznámeného rozhodnutí. Žádám správní orgán, aby mi napadené rozhodnutí zaslal též.“ Podáním ze dne 3. 9. 2014 postoupil správní orgán uvedené odvolání žalovanému. Mimo jiné v něm konstatoval, že „rozhodnutí o přestupku bylo doručeno zmocněnci odvolatele na jeho doručovací adresu, kde byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb a poté vložena do schránky. Správní orgán považuje písemnost dnem 14. 7. 2014 za doručenu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 7. 2014.“ Vycházel přitom z přesvědčení, že zmocněncem odvolatele bylo žádáno „o doručování veškerých písemností na e-mail obecny@zastupce.eu – tato adresa je chybná (uvedena diakritika), písemnosti byly zasílány na e-mail bez této diakritiky. Adresát písemnosti její převzetí nepotvrdil, správní orgán tedy v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, doručoval, jako by o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím jako o odvolání opožděném. Ztotožnil se totiž se závěry správního orgánu ohledně doručování písemností zmocněnci žalobce, tedy s tím, že e-mailová adresa obecny@zastupce.eu byla chybná. Vzhledem k tomu měl i on za to, že prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno žalobci, prostřednictvím jeho zmocněnce, dne 14. 7. 2014, že právní moci nabylo dne 30. 7. 2014, a proto že je jeho odvolání ze dne 1. 9. 2014 odvoláním opožděným.

Z uvedeného je zřejmé, že procesní strategie žalobce je založena na principech doručování písemností ve správním řízení. Je často označována za obstrukční nejen orgány veřejné správy, ale i soudy. Jde ovšem o to, aby se za toto nálepkování neskrývalo porušování právních předpisů samotnými správními orgány, v přezkoumávané věci pak příslušných ustanovení správního řádu, která se vztahující k otázce doručování písemností. Jde o následující právní úpravu:

Podle § 19 odst. 3 správního řádu „Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“

Podle § 19 odst. 4 správního řádu „Do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

Podle § 19 odst. 6 správního řádu „Je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.“

Podle § 19 odst. 8 správního řádu „Písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem.16) Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

Podle § 24 odst. 1 správního řádu „Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“

Podle ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.“

Předně třeba konstatovat, že z dikce § 19 odst. 3 správního řádu je zjevné, že i když na splnění požadavku účastníka správního řízení, resp. jeho zmocněnce, ohledně doručování na sdělenou elektronickou adresu není právní nárok, neznamená to, že by jej mohl správní orgán ponechat bez povšimnutí, je-li uplatněn. Musí jej vždy posoudit, sám si o něm rozhodnout, a pro případ, že požadovaný způsob doručování odmítne, musí tento závěr účastníkovi (event. jeho zástupci) sdělit. Tato povinnost vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9As 60/2015-39, konkrétně z jeho bodu [42], správní orgán jí však zadost neučinil.

Dále se vůbec ani nepokusil na e-mailovou adresu, uvedenou zmocněncem žalobce, tedy na adresu obecny@zastupce.eu, zaslat byť jednu z výše uvedených písemností jím vygenerovaných v průběhu přestupkového řízení. Všechny je totiž sám od sebe, na základě svého vlastního uvážení, zasílal na zcela jinou adresu. A je pro tento závěr irelevantní, že se od sebe obě zmíněné e-mailové adresy liší jen v jednom znaku. Ve správním spisu se přitom nenalézá žádná informace či důkaz, na základě něhož by bylo toto jednání správního orgánu odůvodnitelné.

V rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 8As 55/2015-26, Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu není absolutní, a to zejména v případech, kdy takovému doručování brání objektivní technická překážka. V projednávané věci ovšem ze spisového materiálu neplyne, že

by se na straně správního orgánu taková objektivní technická překážka vyskytla. Není v něm o tom žádný důkaz. Naopak z něho jednoznačně plyne, že správní orgán od samého počátku doručoval opakovaně písemnosti zmocněnci žalobce na jím udanou adresu, ovšem bez diakritiky, tedy na adresu obecnny@zastupce.eu.

Doručovat na nevyžádanou elektronickou adresu však s sebou nese tytéž důsledky, jako doručovat v podobě písemné na nesprávnou adresu pro doručování (§ 20 odst. 1 správního řádu). S takovýmto úkonem nemohou být spojeny žádné právní následky. V přezkoumávané věci je zřejmé, že správní orgán sám uvážil, že zmocněncem žalobce uvedená e-mailová adresa je chybná, a to vzhledem k diakritickému znaménku v ní, aniž by si její správnost prověřil, např. i prakticky vyzkoušel. Nejednalo se o přehlédnutí úřední osoby a vzhledem k jejímu přístupu (hodnocení e-mailové adresy s diakritikou) a obsahu spisu nebylo třeba ani zkoumat, zda řádnému doručení bránila objektivní technická překážka (technologické zařízení nebylo schopno písemnosti na adresu s diakritikou odeslat).

K otázce opakovaného doručování na elektronickou adresu v případě, že adresát převzetí písemnosti nepotvrdí, že vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 13. 8. 2015, č.j. 9As 60/2015-39, následovně: *„Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepořádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemností na elektronickou adresu adresáta.“* To ovšem není daný případ, když správní orgán nezaslal na zmocněncem uvedenou e-mailovou adresu ani jednu písemnost, přičemž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2015, č.j. 2As 110/2015-42, připustil, že doručování na elektronickou adresu s diakritikou je fakticky proveditelné, přičemž odkázal na závěry přijaté v již citovaném rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, č.j. 8As 55/2015-26. Důvod, pro který správní orgán a stejně tak žalovaný bez dalšího vyloučil zmocněncem uvedenou elektronickou adresu, nemá oporu ve správním spise.

Bylo tak možno konstatovat, že správní orgán aplikoval § 19 odst. 3 správního řádu, v návaznosti na jeho odst. 8 (adresát – zmocněnec nemohl potvrdit převzetí písemnosti, když na jeho adresu nebylo vůbec doručováno) a § 24 odst. 1 správního řádu (užití právní fikce doručení písemnosti, zaslané na adresu trvalého pobytu zmocněnce - § 20 odst. 1 správního řádu, aniž by pro to byly splněny podmínky, viz shora zmiňovaná ustanovení § 19 správního řádu) způsobem, v jehož důsledku došlo k porušení práv žalobce, zejména pak podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány přitom měly mylně za to, že v případě předmětných písemností, včetně rozhodnutí jimi vydaných, byly podmínky pro vznik právní fikce jejich doručení splněny.

Pokud správní orgán v této konkrétní věci přistoupil na doručování dle § 19 odst. 3 správního řádu, pak bylo jeho povinností používat sdělenou e-mailovou adresu přesně v té podobě, ve které byla správnímu orgánu oznámena. Jedině tak je dostatečným způsobem zajištěna individualita a správnost identifikace osoby, které je

tímto způsobem doručováno. Z posuzovaného případu je však zřejmé, že správní orgán doručoval na jinou elektronickou adresu a s takto vadným postupem (elektronická adresa v nesprávném formátu a následné zasílání písemností na adresu pro doručování podle trvalého pobytu, včetně uplatnění fikce doručení) spojil právní následky doručení, v důsledku čehož postupoval v rozporu s výše uvedenými ustanoveními správního řádu. Žalovaný pak tyto vady nezjistil a neodstranil, takže žalované rozhodnutí zatížil stejnými vadami.

Krajský soud proto musel přisvědčit žalobci, že správní orgán postupoval při doručování písemností v průběhu celého přestupkového řízení, včetně svého rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014, zn. DOP/4513/2013-14, způsobem nezákonným. Rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno na e-mailovou adresu zmocněncem výslovně označenou, přičemž správní orgán neoznámil zmocněnci, že na jeho požadavek ohledně způsobu doručování nebude reflektovat. Pokud však správní orgán doručoval své rozhodnutí na nesprávnou e-mailovou adresu, porušil výše uvedeným způsobem správní řád. Byla-li proto následně lhůta pro včasné podání odvolání odvozována žalovaným od doručení rozhodnutí fikcí na adresu uvedenou v evidenci obyvatelstva, pak tento postup neměl oporu v zákonné úpravě. Zmocněnci žalobci nebylo doručeno řádně, a proto nelze na dané odvolání pohlížet jako na opožděné. Žalovaný pochybení správního orgánu nezjistil a neodstranil, čímž zatížil řízení vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné, porušil jeho právo na věcné projednání jeho věci.

Vzhledem k tomu krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo (viz § 78 odst. 3 s.ř.s.) pro podstatné vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm orgány veřejné správy zúčastněné na řízení odstraní vytýkané nedostatky, přičemž budou vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč, odměně advokáta při zastupování za celkem dva úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 600,--Kč za celkem dva úkony. Náklady řízení by tak činily částku 9.800,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.428,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 11.228,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. prosince 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce